

גב זיכוח בכנסת על גורל תיק הבריאות, התפתח השבוע ויכוח-זוטא מדיני בין ראש-הממשלה ובניו. הערתי לממשלה יש שתי רגליים — אחת, הימנית, סובלת מאלופאנטיאזיס, ור אילו השמאלית, סובלת מפוליומיליטיס.

(אליפאנטיאזיס — מחלת הפילים — גורמת לניפוח עצם של אברים, כתוצאה מ- סתימת עורקים ובלוטות. פוליומיליטיס — שיתוק ילדים — גורמת לתופעה ה' הפוכה, הצטמקות ודילדול האברים.)

על כך קראה לי הגברת גולדה מאיר, ממקומה: "אתה כימט מועמד לשרי-הבריאות. אתה מדבר על מחלות מוזרות." עניתי לה שלא בי האשם לכך שהממשלה סובלת ממחלות מוזרות. זו אשמתה שלה.

★ ★ ★

ה ידועי הרברים היו היתוליים (במי זה שאפשר להחליף דברים היתוליים עם הגברת גולדה מאיר).

אבל המחלה עצמה היא חמורה ביותר, והגיע הזמן לעמוד עליה. לעיני הציבור מצטיירות הממשלה והכנסת כגופים מאוונים.

בממשלה, כך נידמה, יש גם אגף שוחר סיפוח וגם אגף שוחר-שלום. יש איוון בין שרי-מפ"ם ובין שרי-חרות, בין משה דיין ובין פינחס ספיר. השילטון הממשי הוא בידי אנשי המרכז, הרחוקים משני האגפים במידה שווה.

בכנסת, כך נידמה, שורר מצב דומה. יש אופוזיציה שוחרת-סיפוח ויש אופוזיציה שוחרת-שלום. יש איוון בין אגודת ישראל ובין רק"ה, בין המרכז החופשי ובין ה' כוח החדש. בסיעות הקואליציה יש אנשי סיפוח מתונים מחד, ואנשי-שלום מתונים מאידך. הרוב הוא בידי האנשים שבמצע.

זהו ציור מושך ומרגיע. הוא

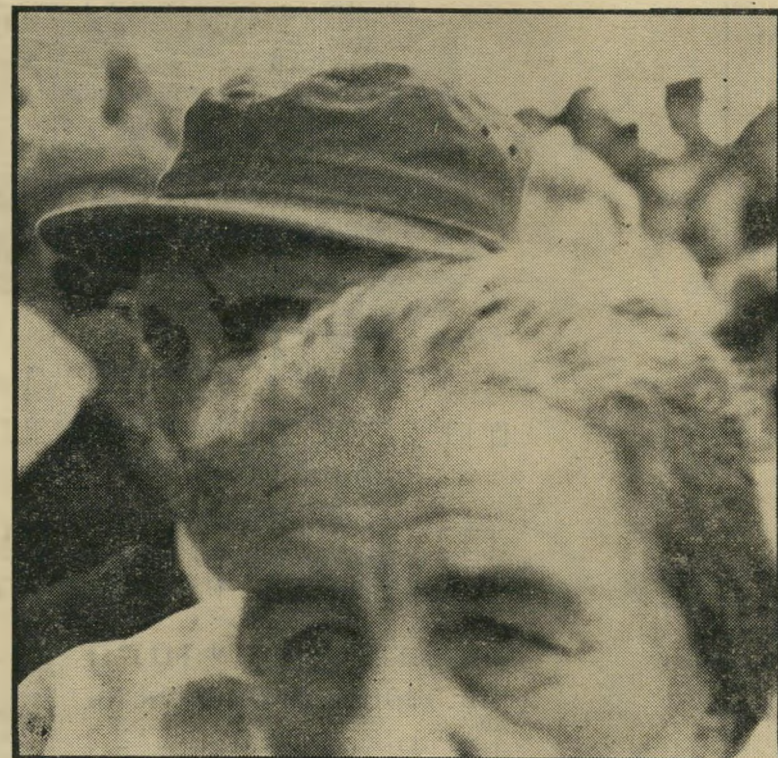
תמורת שלום טוטאלי, בסיפוח רצועת-עזה, רמת-הגולן ושארם-אל-שייך. תוך שמירת ה' סיפוח המוחלט של ירושלים המזרחית. והי האגף של מנהיגי מפ"ם.

בין שני המחנות יש הדוגלים בסיפוח שלם אך כשקט וכעורמה (כגון משה דיין ושמועון פרס), יש הדוגלים בהחזרת שכם ואיסמעי' ליה תמורת שלום מוחלט (כגון יגאל אלון), ויש הממתינים עד ל'

הרכב הכנסת הוא, לכאורה, מאוזן למדי.

לפי ספירה שערכנו השבוע, יש בין 120 חברי-הכנסת כ-55 יוצים, כ-45 יוונים וכ-20 הפוסחים על שתי הסעיפים.

אך למעשה המצב שונה לגמרי. כאשר קם חברי-כנסת ומותח ביקורת על הממשלה, בשל המהלך האיטימדי של ה' התנחלות בארץ-ישראל השלמה, שוררת ב' בית אחיה שקטה של הבנה ואהדה, ונציג

כמוהו נעלם ח"כ אברהם עופר, שהפך עצמו נושא-הדגל של מתנגדי-הסיפוח במפלגה זו. **מה מביא לצימאונם הפיתאומי לשנות כוס קפה במיונון, בשעה שמצביעים על עניינים החשובים להם יותר מכל?**

גולדה מאיר. גולדה אינה נמצאת באמצע. היא נמצאת באמצע בין האמצע ובין האגף הקיצוני ביותר. והיא שולטת בכיפה במפלגתה ובמע' רך. מכאן גם הסירוס-העצמי של מפ"ם בכנסת.

סיבה אחרת נעוצה בחוסר ביטחונם העצמי של רוב ה'יוונים' בשוכך הכנסת. רוב אנשי-הסיפוח נבחרו לכנסת על-פי מצע סיפוחיסיטי מפורש. לא כן רוב חסידי השלום.

רק שני אנשי הכוח החדש וארבעת ז' קומוניסטים נבחרו על סמך מצע-שלום. עשרות שוחריהשלום של מפ"ם ומפלגת העבודה נבחרו על-פי עיסקת-חבילה עם שוחריהסיפוח במערך, ברשימה משותפת. היוונים הליברליים, וגם יונה דתית כמו ח"כ מלמד (המגלה אומץ-לב ראוי לציון), נבחרו ברשימות בעלות מצעים סיפוחיסיטיים. מאות אלפי בעלי הכרת-השלום שבתרו לפני חצי שנה ברשימת המערך, שיתקו ו' השתיקו את עצמם בממשלה ובכנסת.

תמורת כמיהתם להיות "עם הרוב", הם משלמים עתה במטבע קשה מאוד.

★ ★ ★

ה מחלה ממאירה, איך אפשר לרסא אותה?

יש המאמינים כי הכל ישתנה בבוא היום, אם יכריחו האמריק'אים את ממשלת-ישראל להכריע הכרעה ברורה, למשל ברוח תוכ' נית רוג'רס.

או, לפי המאמינים כך, יתעורר האגף

תחילה מוזרה

המתון במערך במלוא קומתו, יצטרפו אליו כל הפוסחים עתה על שתי הסעיפים, ייווצר רוב למען השלום, הקואליציה תתפרק, וה' רגל הימנית תחזור לממדיה הגורמליים.

אחרים סבורים כי התרופה תבוא ביום בו יתלקח המאבק על ירושתה של גולדה.

מועמד חסידי-הסיפוח (דיין) יתמודד אז עם מועמד האגף המתון (פינחס ספיר או בא'כוח), וממילא ייווצר מצב חדש. אולי אפילו תתפלג מפלגת העבודה, ותיווצרנה שתי מפלגות אמיתיות: מפלגה גדולה של חסידי הסיפוח ומפלגה גדולה של חסידי ה' שלום.

אני כשלעצמי איני מוכן לסמוך לא על מקרה א' וזא על מקרה ב'. כי התרופה יכולה לבוא רק מלמטה.

לא בדרך של בחירות — כי הבחירות רחוקות מדי, ואילו תקופת-ההכרעה כבר החלה.

אלא בדרך של התארגנות ציבורית של שוחר-שלום, התלכדותם במחנה מדיני יעיל, הרמת קולם עד כדי צעקה — כפי שתובע שירהשלום של הצנחן הנכה.

הרגל השמאלית זקוקה לזריקה של הורמונים — כדי להתזרזר לה את הכוח הדרוש. ההורמונים יכרי לים לבוא רק מן הציבור עצמו.

בסופו של דבר, לא תיטול ההכרעה ה' אמיתית בממשלה, וגם לא בכנסת. היא תיטול בלב הציבור, בליבו של כל אורה. המחלה היא מוזרה. התרופה היא טיבעית.

הממשלה עונה בנימה של התנצלות.

כאשר קם חברי-כנסת ומותח ב' קורת על הממשלה בשל אינקי'טת יוזמות-שלום, פורצים מייד עשרים-שלושים חברי-כנסת במק' הדה אוטומטית של צעקות היס' טריות, היושבי-ראש התורן מפסיק את דברי הנואם כל כמה דקות, ונציג הממשלה עונה בתקיפות.

הצעה המתחת ביקורת על אסיות ה' התנחלות בתברון — הועברה לוועדה, על-פי הצעת השר אלון.

שתי הצעות שבאו ליוזם דיון על בעיית היישות הפלסטינית ועל בעיית השלום ככלל — הורדו מ' סדר-היום, על-פי הצעת השר אבן.

במיקרה הראשון הטיל האגף הימני ב' קואליציה את מלוא מישקלו על כף-המאזן ניים, לטובת האופוזיציה של הסיפוחיסיטים.

במיקרה השניים נכנע האגף ה' מתון בקואליציה ללא כל מאבק, ועשרות ה'יוונים' של מפ"ם ומפ' לגת-העבודה פשוט כרחו למיונון לפני ההצבעה.

★ ★ ★

ה סיבה למחלה מוזרה זו של המימסד המדיני בישראל נעוצה במישמעת ה' ממלתי, הקואליציונית והמפלגתית. מזכ"ל מפלגת העבודה ידוע כשוחר-שלום קיצוני — אך לעולם אינו נמצא במליאת הכנסת כאשר מצביעים על הצעות-שלום.

הכרעה כדי להצטרף אל המנצה (כגון אבא אבן).

★ ★ ★

פ ירוש הדבר שאין בממשלה שום ייצוג למחנה הגדול, הדוגל בשלום במקום סיפוח, וגם לא למחנה המאמין כי על הממשלה לפעול למען שלום עם מדינה פלסטינית חדשה. מדוע זה חשוב?

זה חשוב מפני שבהיעדר אנשים הדוגלים באופן עיקבי ביוזמות-שלום, אין בממשלה מישקל נגדי לאותם הדוגלים באופן עיקבי ב' יוזמות-מלחמה.

במילים אחרות: מישקלו של מנחם בגין בממשלה אינו גובע רק מכוחו המפלגתי (רבע הממשלה), אלא גם מהעדר מישקל נגדי.

הרגל הימנית, הגדולה והחזקה, גוררת את הגוף אחריה. הרגל ה' שמאלית, המודלדלת והחלושה, מעוררת רחמים.

זוהי סיבת ההכרעות שנפלו בממשלה: ההפצצות לעומק, מדיניות ההתנחלות, הק' מת הקרייה בתברון, ההתנגדות לתוכנית רוג'רס, וגם "מיהו יהודי".

העובדה כי כל הצעדים האלה כבר הוכחו כשגיאות חמורות, אינה משנה דבר. כי יחסי-הכוחות בממשלה לא השתנו.

★ ★ ★

ב כנסת בולט מצב זה עוד הרבה יותר, כי היוונים בכנסת הם גלויים.